

[Tastesen]

udgifter mellem hjem og arbejdsplads, ønskes oplyst, om ministeren vil tage initiativ til, at den samme ret sikres for de personer, der modtager uddannelsesydelse.

Det skal her tages i betragtning, at mange af de relevante uddannelsesinstitutioner er beliggende langt fra de uddannelsessøgendes bopæl.

Hvis ikke der ydes fradrag for befordringsudgifterne, vil dette klart modvirke det, som er lovens formål: at flest muligt skaffer sig en uddannelse for bedre at kunne skaffe sig et job.

Svar (8/8 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan der i henhold til ligningslovens § 9 C foretages fradrag for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads.

Det er efter praksis kun befordring til et indtægtsgivende arbejdssted, der berettiger til fradrag. Det følger heraf, at befordring mellem hjem og uddannelsessted ikke giver ret til fradrag. Tilsvarende gælder for arbejdsløses befordring til arbejdsformidlingskontoret.

Som arbejdssted anerkendes steder, hvor den pågældende vel modtager undervisning, men hvor dette sker som led i tjenesten. Således er f.eks. elever ved Politiskolen berettigede til befordringsfradrag. Tilsvarende gives fradrag for kørsel til praktikplads, når der udbetales løn for praktikarbejdet.

Ved afgørelsen af, om personer omfattet af reglerne om uddannelsesydelse m.v. er berettigede til at foretage fradrag for befordring i medfør af ligningslovens § 9 C, er det således afgørende, om uddannelsesstedet er af en sådan karakter, at det efter ovenstående retningslinjer kan anses som et arbejdssted efter ligningslovens § 9 C.

Ved gennemførelsen af aftalen om en skattereform skal der bl.a. ske en fradragssanering, herunder med hensyn til befordringsfradraget. Jeg vil derfor finde det dårligt stemmende med intentionerne bag reformforliget at gennemføre en udvidelse på fradragssområdet.

Spm. nr. S 1510

Til indenrigsministeren (30/7 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Har ministeren planer om, at de udgifter, der påføres kommunerne som følge af antallet af flygtninge, refunderes, f.eks. gennem bloktilskuddene eller på anden måde?«

Begrundelse

Det er ikke usandsynligt, at nogle kommuner vil få flere udgifter end andre på baggrund af forskellige muligheder for ledige placeringsmuligheder for flygtninge. Dette vil kunne være medvirkende til optøjer, gnidninger o.lign., hvis man tænker sig, at nogle kommuner ville komme i den situation at skulle sætte skatteprocenten op, mens andre kommuner slipper billigere. En udligning fra staten til eventuelle udgifter for kommunerne vil kunne være medvirkende til at undgå argumenter mod flygtningene i landet.

Svar (14/8 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Kommunerne har i dag udgifter til flytninge, når flygtningestatus er opnået. Kommunernes udgifter vedrører dels integrationsperioden (12–24 måneder efter, at flygtningestatus er opnået), dels udgifter efter integrationsperioden.

Kommunernes udgifter i integrationsperioden er beskedne. Dansk Flygtningehjælp afholder udgifter i forbindelse med flygtningenes forsørgelse (kontanthjælp, praktisk bistand, daginstitutioner for børn, dagcentre, plejehjem m.v.). Kommunale udgifter kan i denne periode vedrøre voksenundervisning og specialundervisning i folkeskolen for børn af flygtninge. Med hensyn til voksenundervisning gælder, at Dansk Flygtningehjælp oftest gennemfører undervisningen efter regler i fritidsundervisningsloven og mest som hensyntagende specialundervisning. Her betaler kommunerne og staten hver 50 pct. af udgifterne til honorar og timebetaling til lærerne, mens de resterende udgifter (administration m.v.) afholdes af Dansk Flygtningehjælp. Undervisning af børn omfatter dels dansk, dels modernmålsundervisning, og udgifterne finansieres af kommunerne.

I integrationsperioden har kommunerne udgifter til boligsikring og ekstraudgifter til sundhedsplejersker.

Der foreligger ingen opgørelse over kommunernes samlede merudgifter i integra-